

„JEDEN ŽIVOT NEBO STO?“

„V noci se pohádal se svými Indiány. Kvůli sirkám. Indiáni mlčeli, v očích skelně zrádný pohled. Ale teď, k čertu, haló! Haló...“

Jejich dvě loďky rychle zmizely mezi hustými mangrovními v postranním rameni. Indiáni zuřivě veslovali. Muž zařval a vystřelil za nimi z revolveru. Pozdě, hrome. Jeho člun unášel proud. Indiáni zmizeli. Na řece panovalo hrobové ticho.

Muž se otočil. „Jsou to mizerové,“ řekl jí a těžce oddechoval. Žena seděla na přídi: „Je to špatné?“

„Sami tady chcípáme, to je jasné,“ a vyplivl do vody oharek doutníku.

Žena se usmála. Nechápala to.

Mužovy tlapy se zrzavými chloupky odložily kolt a sáhly po pádlu. Pádlo bylo pryč. Muž zbledl. Dvakrát polkl.

„Tamhle plave,“ zavolala žena jasným hlasem a ukázala nataženým prstem. „Upustil jste ho.“ Pokusili se pádlovat mužovým kloboukem, ale k pádlu se nepřiblížili. Plulo vesele před nimi.

Po chvíli si žena všimla, že má mokré nohy. „To nic,“ utěšoval ji muž. „V každém člunu je trochu vody.“

„Kdy dorazíme do Santa Maríe?“

„Zítřka, v poledne, když poplujeme celou noc.“

Žena souhlasila. Začínala se bát. Pádlo už neviděli. Muž kormidloval kloboukem. Plně naložený člun poslouchal.

Muž měl neoholenou tvář a bradu jako z cihel. Byl to starý obyvatel pralesa. Nos měl zlomený a ústa otvíral jedině na kletby, doutníky a hovězí.

Vezl do Santa Maríe ženu svého šéfa s léky proti epidemii tyfu, který tam zuřil. Žena měla lékařské vzdělání a pomáhala manželovi. Lidé tam dole umírali jako mouchy. Nebezpečí hrozilo všem gumovníkovým plantážím.

Tady se blížila záchrana: Tři plechové kanystry s léky v člunu vydlabaném z kmene stromu. Dole na ně čekali v bolestech. Plechovky znamenaly život, nebo smrt.

Člun plul neslyšně po proudu. Kolem dokola se prostírala plynoucí voda hrozná Amazonky. Na hladině plavaly obrovské mrtvé kmeny stromů dávajících železné dřevo. Po obou březích se táhl zrádný černozelený prales. Člun plul neslyšně po proudu.

Kolem dokola se prostírala plynoucí voda hrozná Amazonky. Na hladině plavaly obrovské mrtvé kmeny stromů dávajících železné dřevo. Po obou březích se táhl zrádný černozelený prales. Člun plul neslyšně po proudu.

V poledne žena prohlásila, že má nohy až po kotníky ve vodě. Ať si je dá výš. Učinila to. Za pár hodin je však měla ve vodě opět.

Když nastal soumrak, zvedla se nad vodou nebezpečná mlha.

V pralesě se rozhostilo hrobové ticho. Zelené peklo se zvedalo na obou březích ponuré a hrozná. Ve vzduchu neslyšně plachtily obrovští netopýři. Nad vodu se snášel chladný a tajuplný večer.

Když muž vstal, aby zvedl vak s jídlem, šlápl do vody stojící ve člunu pod bednami.

„Por Dios!“ Zděsil se a pohlédl upřeně na ženu: „Indiáni nám navrtali člun.“ Žena k němu vzhledla, bledá, a trochu se zachvěla. Muž odsunul bedny stranou a pohlédl člun, avšak otvor nenašel. Žena vylévala vodu pohárkem. „Voda stoupá,“ zavrčel muž.

S rudou hlavou na ni pohlédl: „Ty bedny musejí pryč, člun je příliš těžký. Hodím je do vody.“

„Ne,“ odpověděla žena.

Mezi mužovým obočím se objevila ostrá rýha. Žena dostala strach, když se na něj podívala, ale řekla: „Ne.“

Muž se sklonil těsně k ní: „Mějte rozum! Hrozí nám smrtelné nebezpečí.“

„Ty bedny musejí být zítřka v Santa Maríi. Jde o stovky lidí!“ odpověděla a pevně na něj hleděla, utlá světlovlasá žena s bílými rukama.

O stovky?

Nic už neřekl. Uvažoval. Hlavu měl otupělou, ale srdce čisté a průzračné jako křišťál. Jestli mají být bedny zítřka v Santa Maríi, musí jeden z nich vystoupit.

Pokusil se stočit člun kloboukem ke břehu. Najednou vykřikl a hodil klobouk do vody, jako by to bylo jedovaté zvíře.

„Pirani!“ řekl a pohlédl na krvácející ruku. „To je hotové peklo!“

„Co je to?“ zeptala se.

„Dravé ryby. Když člověk spadne mezi pirani je z něho za dvě minuty kostra. Jsou nebezpečnější než kajmaní.“

Odověděla mu otázkou, co by kdo dělal ve vodě, když je dost místa v člunu.

„Člun se potápí. Je příliš těžký!“ zařval na ni.

„Do Santa Marie prostě musí doplout,“ usmála se krásně a vzpurně jako dítě.

Muž se tvářil, jako by měl strach. Očima ohledával břeh.

Byla už skoro tma, když k němu dorazili. Byli k smrti unaveni, jak pádlovali víky plechovek. Udeřili párkrát do země, aby zahnali hady, a rozloučili se...

Muž si potom nabíjel revolver a uchopil dlouhou mačetu. „Zítرا večer jsem v Santa Marii,“ řekl a: „Držte se jen pořád uprostřed proudu. Je to docela snadné. Pozdravujte šéfa.“

„Proč nezůstanete se mnou v člunu?“ zvolala zlostně. Muž se však bez odpovědi prodral do křoví a zavolal jen: „Adiós!“

„Adiós!“ odpověděla žena sedící v člunu a odrazila od břehu. Člun vyplul na řeku. Muž se s mačetou v ruce vrhl do hustého pralesa a zmizel.

Setmělo se.

O dva dny později přinesl proud před baráky v Santa Marii ženu vyčerpanou k smrti. Ležela téměř v bezvědomí v člunu plném vody a plakala vyčerpáním. Když se jí trochu vrátily síly a postavila se, obklopena vesničany, zeptala se na svého průvodce.

Muž tam nedorazil.

Nemocné se podařilo zachránit.“

(Z knihy Güntera Veisenborna. Osamělé stádo. Vydaného nakladatelstvím Otto Maier Verlag v Ravensburgu roku 1983, kterou přeložil Jiří Stach a vydal jako svou 7362. publikaci Albatros, nakladatelství pro děti a mládež, v Praze roku 1987).